

עפרון ושמן על נייר

מגילות 1988 (קטע)

--- ב-1955, קופפרמן מרגיש משוחרר "מהתלות הצורנית בטבע", הוא יודע שלצייר זה "להעביר רגשות דרך החומר". ב-1959, אין יותר זכר לפיגורטיבי בעבודותיו. אבל ההפשטה, הוא אומר כיום, אינה "בקונצפציה", היא בטבע העבודה.

מנותק מעולם האמנות, "תפיסתו" נשארת תמיד בגדר הרהור מתמשך על המשמעות של עבודתו. מהר מאד, הוא מוצא בהפשטה את הדרך היחידה לביטוי, אמצעי המשרת צורך. ביטוי של הצורך לחשוף ולכסות, לבטא את מה שאי אפשר להכיל, במאבק מתמיד נגד מראות מטרידים.

--- לעבוד בבדידות, דו-הקיום של העבר עם ההווה, יש בהם כדי להזין את הדוסציפלינה שלו. קופפרמן כה מודע לכך, שהוא מדבר על עבודתו במונחים של עתיד. הוא מרגיש חייב, באופן מוסרי, "לעבור כל פעם על כל בד בנפרד, בכל תמונה בודדת, את הדרך כולה". - "הנני צייר שעושה במלאכה, שאינו בוחר את נושאו. קיים זמן. מה שקורה בו ומה שקורה לנו בו..."

--- בצבע של קופפרמן יש מן הנסיון האישי. בעצם מנסיון אישי כפול בעיסת הצבע שנוצרה על שולחן העבודה. העין והרגישות של קופפרמן התאחדו כתוצאה מתהליך זה. הנסיון השני, פיזי במהותו, קשור לאור הים-תיכוני - אצל קופפרמן האהבה לשחור, ללבן, לסגול ולארגמן מבטאת בצורה רדיקלית את הלם-האור. הלם שנחוה, הורגש, הפך להרגל.

יונה פישר

(קטעים מקטלוג לתערוכה במרכז פומפידו, 1987)